

Ir jšoko ožėlis

*Bangos Balakauskienės harmonizuota
lietuvių liaudies daina*

Ši daina yra humoristinė, pamokoma ir priskiriama vaikų repertuarui. Auginant mažuosius, tikrai sulaukiame tų „ožiukų“, kurie jšoka ne laiku ir ne vietoje. Liaudis tokius kaprizėlius vadindavo ožiukais. Stebėdami gyvulėlių, žvėrelių, paukštelių elgesį kurdavo pasakas, žaidimus, daineles mažiesiems.

*Ėmė bobutė ilgą votegą, Oi vei, oi vei, ilgą votegą. (votegą = botagą)
Uždrožė ožiukui per pat uodegą, Oi vei, oi vei ir per pat uodegą.*

Vienas, tačiau tikrai ne teisingiausias būdas, pateikiamas ir liaudies išmintyje, tai fizinės bausmės naudojimas, kuris žemina vaiko orumą, kelia keršto, neapykantos, baimės jausmus. Dabar vaikų auklėjimas yra žymiai nutolęs nuo fizinių bausmių naudojimo, o dainuojant šią dainą, mažai kas atkreipia dėmesį į tai kas nutinka oželiui jšokus į kopūstų daržą ir to nereikėtų detalizuotai vaikams aiškinti. Oželis jšoko į daržą, nuėdė lapus, o išėjusi šeimininkė kopūstienė jį išvarė.

Sekantys priedainio skiemenys yra garsažodžiai, kurie vaikams visada patinka, o dainelei jie suteikia lengvumo ir linksnumo nuotaiką. Oželiams būdavo parišami varpeliai, skambaliukai po kaklu, kad girdėtusi kuriame kiemo gale jie randasi, tai šie skiemenys *meilinga džiunga* gal imituoja jų skambesį. *Ciba, ciba (cabulai)* buvo šaukiamos ožkos į tvartelį, *o judyt budyt* gal būt yra ožiukų erzinimas, kad jie badytųsi. Mažiukų ožiukų badymas yra neskausmingas, gražus ir juokingas, bet jiems užaugus geriau tokių badyimų neskatinti.

*Meilinga džiunga,
Meilinga džiunga
Na za ram cam cam
Cabulai, judyt budyt
Ožėli man(a).*

Dainelė baigiasi meiliais žodeliais *ožėli man(a)*, kurie lyg ir padaro išvadą, kad kiek jau tos žalos oželis pridarytų, jis vis tiek yra šeimos mylimas gyvulėlis.